

הוועידה הראשונה

של

תנועת העולם הזה — כוח חדש

תקיים בתל-אביב, מיום חמישי עד יום שבת, 15-17 בדצמבר 1966.

מושב הפתיחה הפומבי

יפתח ביום חמישי, 15 בדצמבר, בשעה 6 בערב בדיוק, בבית בני-ברית, רחוב קפלן 10, תל-אביב.

צירים מתבקשים להסדיר את פרטי השתתפותם ורישומם במקום, בין השעה 4 אחרי-הצהרים, והשעה 5.30 אחרי-הצהרים.

אוהדים וחברים שאינם צירים מוזמנים למושב הפתיחה החגיגי. כרטיסי-כניסה אפשר להשיג במהיר שתי ל"י במזכירות התנועה (רחוב קרליבך 12, תל-אביב), ובערב הפתיחה, החל משעה 4 אחרי-הצהרים, בבית בני-ברית.

צירים שהזמינו כרטיסים לאורחים למושב הפומבי יכולים לקבלם במזכירות התנועה, או בערב הפתיחה בבית בני-ברית.

סדר היום במושב הפומבי:

דברי פתיחה

מאת

עו"ד שמואל סגל

(יו"ר הוועדה המתמדת של הוועידה)

מה עשינו, מה נעשה

מאת

ח"כ אורי אבנרי

דיוני הוועידה

לאחר נעילת המושב הפומבי, בשעה 8 בערב, תפתח הוועידה בדיונים על עקרונות התנועה. בסיום כל מושב ייערכו הצבעות על הסעיפים שבאותו פרק.

ביום ששי יתקיימו שני מושבים (מ-9 בבוקר עד 5 אחרי-הצהרים) בבית בני-ברית.

מושב יום ששי בערב, ושני המושבים של יום שבת (מ-9 בבוקר עד 4.30 אחרי הצהרים) יתקיימו באולם בית החלוצות, רחוב המלך ג'ורג' 37, תל-אביב.

הוועידה תסיים את עבודתה בבחירת מוסדות התנועה.

במדינה

פרשת סומרפין

גן הפסלים

שמעתם? עומדים להקים במוזיאון גן פסלים על שם צבי דינשטיין. לא שמעתם? זוהי הבדיחה האחרונה שיצאה מבית החרושת הישראלי לבדיחות. מאז החלה פרשת סומרפין, הפך הפסל של צבי דינשטיין לאחד ממרכזי הורכילות. האם הוא קיבל במתנה פסל ממאיר הלוי, או לא? זאת היתה השאלה.

הוא הכחיש את הפסל הזה בכל חוקף, וכתשובה על כך פורסם בעיתונים, ביום הרביעי האחרון, הקציב המתנות של הלוי, ובתוך התקציב היה סעיף שנקרא: "שני פסלונים לצבי דינשטיין ויעקוב שמשון שפי" רא". המחיר של הסעיף הזה הוא 4300 פרנקים שווייצריים (יותר מ-3000 ל"י).

מה אומר על זה צבי דינשטיין? הוא אומר: "אני יודע שהופיע בספרים, כביכול, ששלחו פסל אלי ואל שפירא. אנחנו לא יודעים שום דבר מזה".

ככלל מדגיש "צבי" (מתחרו עם לוי), הוא מעולם לא התעניין באמנות הסיסול.

לא מעוניינים. בעיית השר שפירא היא יותר רצינית. ידוע היה שהוא קיבל במתנה מהלוי שוקולד, וכולם אמרו שאין בזה שום דבר רע, הוא היה איתו ביחסי עבודה, וזה סבבי לגמרי, שיקבל בתור שי צנוע על עבודתו חבילת שוקולד. שוויצרי.

אבל אחרי-כך התברר שחבילת השוקולד החמודה הזאת עלתה 30 אלף פרנקים שווייצריים (כ-23 אלף ל"י), ואז נשאלה השאלה כמה שוקולד יכול לאכול שרה-מש פטים.

משום שכדי להצליח לאכול שוקולד ב-3000 כלי-כך גדול הוא היה צריך לעזוב את עבודתו, ואת כל שאר עיסוקיו, ולהקדיש את חייו לאכילת השוקולד הזה.

האם הוא החליט באמת לעשות את זה? כנשאל על כך בנו, העובד במשרדו לשעבר, הוא ענה: "אנחנו לא מעוניינים לענות לשאלות של עיתונאים. הפירסום עלינו בעיתונים עד עכשיו היה עויין".

מפלגות

רוב, אבל קטן

השאיפה ההגיונית של כל מנהיג פוליטי, בכל דיון ובכל מוסד, היא לזכות בתמיכה הגדולה ביותר, של הרוב הגדול ביותר. מאיר יערי, מנהיגה הקשיש של מפ"ם, הוא יוצא דופן. שאיפתו לקראת המועצה הארצית של מפלגתו, המתכנסת בעוד שלושה שבועות, לזכות דהקא ברוב מינימאלי.

על סדר-היום של מועצה זו תעמוד שאיפת הישגות מפ"ם בקואליציה הממשלתית. האופוזיציה הפנימית, הדרושת ממפ"ם לעזוב את הקואליציה, שמה את הדגש על מצבם של הפועלים מול האבטלה הגוברת. ואילו ההנהגה החתיקה טוענת, כי מפ"ם הצליחה לבלום את האבטלה, להגדיל את תקציב משרד השיכון ב-25 אחוז, להגדיל את תקציב הפיתוח ב-30 אחוז — סכומים שנועדו להגביר את התעסוקה.

כננס החטיבה הצעירה של מפ"ם, העומד להתקיים השבוע, יוכיחו אנשי האופוזיציה, כי תקציב השיכון המוגדל נועד ברובו ל-הציל דהקא את הקבלנים, על-ידי רכישת דירות גמורות שלא נימכרו. פועלי בנין מובטלים לא יזכו לתעסוקה.

הצעירים אף יטענו, כי מפ"ם שותפה לקנוניה הממשלתית, שנועדה להקפיא את השכר הקפאה נוספת.

עידוד למתנגדים. מאיר יערי אינו מתרגש מכל ההאשמות הללו. יערי חולה ומתקשה בקריאה, אבל את סכך הקנוניות הקואליציוניות ואת מפלגתו — מפ"ם — הוא מכיר היטב.

הוא יודע, שבשנה הקרובה יהיה עליו להחליט אם מפ"ם תתייצב בבחירות הבאות כמפלגת אופוזיציה, או כמפלגת קואליציה. מכיון שלא ברור לו עדיין מה יותר כדאי, מעדיף יערי להשאיר לעצמו פתח נסיגה מן המועצה הקרובה רק רוב קטן בעד הישארות בקואליציה. לכן מעוניין דהקא המנהיג לקבל רות בקואליציה. לזכות גם בסובבת ההנאה של הישיבה בממשלה, וגם במעמד המוסרי הניכבד של התנגדות לישיבה זו.

יערי מעודד את האופוזיציה נגדו גם כדי לזכות ברוח נוסף: האופוזיציה הפנימית מגדילה את כושר המיקוח של מפ"ם ב-דרישותיה מלוי אשכול, המעוניין בכל מחיר למנוע זעזועים.

זהו רק חלק קטן מן

"מבטיח"

ולא מקיים"

"וכוע"

לכל לחץ"

"מלה"

"אינה מלה"

"מחליט"

ומתחרט"

הוא דומה לנביא ירמיהו, האש עצור רה בקירבו, "אומרים מעריציו. הוא סתם נזכר שנפגע אישית, המוכן בשביל כך להעמיד את כל המדינה על הרגליים, טוענים יריביו.

אלה ואלה מתכוונים לאותו האדם: לאיש הקטן והשתקן, שהיה במשך 17 שנותיה הראשונות של המדינה נעלם אחד גדול; לאיש ששמו ותמונתו הותרו לפירסום רק לפני שנתיים; לאיש ששלט שלטון בלי מצרים על אחד המנגנונים המסופחים והכמו-סיום ביותר של המדינה, והמסתובב היום מחוסר-עבודה ומעט, בחילה הגאה שלו, מוקפת המידשאות, בצהלה.

קוראים לו איסר הראל, והשבוע התכנסה מזכירות המוסד לביקורת של מפ"ם לדון בתלונותיו נגד חבר-מפלגתו אחר — לוי אשכול.

למרות שהחלטת מזכירות המוסד לביקורת רת, שאין מקום לדון בתלונותיו של הראל, לא היתה הפתעה.

היא היתה תמורה-אזהרה.

לצמרת המדינה היה ברור כי עתה, משנחשמה דרכו של הראל במישור המפלגתי, תי, צפויה התקפתו מכיוונים אחרים. מאיפה בדיוק — זאת לא יודע כרגע איש. כי הראל, אותו מאשימה צמרת מפלגתו בפטפטנות, הוא דהקא אחד האנשים הפחות פטפטנים במדינה.

אולם יש לו נגד ראש-הממשלה ושר-הבטחון, טענות. ואת אלה לא רק שלא ניתן להסתיר, אלא גם חובה לגלותן. הן דנות בדרכי עבודתו של לוי אשכול, בנהגיו, בשיטות-ההכרעה שלו.

לאוסף הטענות מן הסוג הזה קוראים ב"צמרת מפ"ם" המחברת השחורה של איסר, או סתם החוברת.

איש לא ראה אותה בעיניו ממש, אבל כל מי שמחשיב את עצמו למשהי במנגנון המפלגה או המדינה, מתגאה כי יש לו אינפורמציה עליה.

"שמעתם", מסביר אחד, "אבל אני לא יכול להגיד ממי".

"אמרו לי", מתגאה שני, "אבל אסור לי לספר מי".

עובדה אחת לפחות אינה ניתנת לעירעור: צילה של המחברת השחורה מהלך אימים על צמרת המדינה.

במצבה הנוכחי של הצמרת, מעיב הצל שבעתים.

איך נהג

לוי אשכול

בדוב יוסף

כיום זוכרים עדיין את פרשת דוב יוסף, ערב הבחירות לכנסת השישית. איך הבטיח לו אשכול מקום בטוח ברשימת המערך, ואיך הכניס אותו לפתע, ממש ב-רגע האחרון, כשיוסף שהה בחו"ל, למקום ה-118.

היו כאלה שהצדיקו או את אשכול, טענו